

No Φ.092.22/8382

ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ**EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS****ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ****ΑΠΟΦΑΣΗ****Αρ. Προσφυγής 36656/14****ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΝΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ κατά Ελλάδας**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε επιτροπή στις 17 Νοεμβρίου 2015 αποτελούμενο από τους:

Mirjana Lazarova Trajkovska, Πρόεδρο,

Guido Raimondi,

Λίνο-Αλέξανδρο Σισιλιάνο,

Paul Mahoney,

Aleš Pejchal,

Robert Spano,

Armen Harutyunyan, Δικαστές

Και από τον André Wampach, αναπληρωτή γραμματέα του τμήματος,

Έχοντας υπόψη την ανωτέρω αναφερόμενη προσφυγή οποία ασκήθηκε την 9η Μαΐου 2014.

Έχοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσε η εναγόμενη κυβέρνηση καθώς και αυτές που παρουσίασε σε απάντηση ο προσφεύγων, αφού διασκέφτηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΣΚΕΛΟΣ

1. *Ο προσφεύγων, **Κος ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΝΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ**, είναι Έλληνας υπήκοος, γεννηθείς το 1962 και κατοικεί στη Θεσσαλονίκη. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από την Α. ΠΑΡΑΣΟΓΛΟΥ- ΝΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ, Δικηγόρο του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης.*

2. *Η Ελληνική Κυβέρνηση ("**η Κυβέρνηση**") εκπροσωπήθηκε από τις πληρεξουσίες της, Κα Σ. ΛΕΚΚΟΥ, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου της Κράτους, και τη Κα Κ. ΝΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.*

No Φ.092.22/8382

A. Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης

3. Τα γεγονότα της υπόθεσης όπως εκτέθηκαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψισθούν ως ακολούθως.

4. Υπάλληλος από το 2006 στη "Γενική Τράπεζα Ελλάδος Α.Ε." (η τράπεζα), ο προσφεύγων διορίσθηκε στις 15 Ιανουαρίου 2010 διευθυντής σημαντικού υποκαταστήματος. Αρχής γινομένης από την ημερομηνία αυτή, ο προσφεύγων είχε διενέξεις με τον ιεραρχικά ανώτερο του και κατηγορήθηκε επίσης για παράνομη χρηματοδότηση ενός εκ των πελατών της τράπεζας. Στη συνέχεια, μετατέθηκε σε άλλα υποκαταστήματα. Στις 12 Μαΐου και στις 14 Ιουλίου 2011, κλήθηκε ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου της τράπεζας.

1. Η ανικανότητα εργασίας του προσφεύγοντος

5. Την 15η Ιουλίου 2011, ο προσφεύγων λυποθύμησε στην είσοδο του τόπου εργασίας του. Μεταφερθείς στα επείγοντα περιστατικά του Ψυχιατρικού Νοσοκομείου της Θεσσαλονίκης, διαγνώστηκαν επανειλημμένες κρίσεις πανικού που οφείλονται σε περιβάλλον εργασίας με άγχος. Την 16η Ιουλίου 2011, ο προσφεύγων επέστρεψε στο Νοσοκομείο "Παπανικολάου" της Θεσσαλονίκης για επιπλέον εξετάσεις. Οι γιατροί διέγνωσαν "σοβαρή κατάθλιψη η οποία οφείλεται σε παράγοντες που συνδέονται με την εργασία του" καθώς και εκδηλώσεις άγχους και τον ανέλαβαν.

6. Την 18η Ιουλίου 2011, ο προσφεύγων κοινοποίησε στη τράπεζα (ονομαστικά στον διευθυντή του) και στο σύλλογο των μισθωτών ένα κείμενο διαμαρτυρίας που περιέγραφε το περιστατικό της 15ης Ιουλίου 2011 και τη σχέση που υπήρχε μεταξύ των συνθηκών εργασίας και τη ψυχική του νόσο

7. Πιστοποιητικά τα οποία εκδόθηκαν μετά το περιστατικό της 15ης Ιουλίου 2011 από πολλές υπηρεσίες του Εθνικού Συστήματος Υγείας τόσο από το Ψυχιατρικό Νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης καθώς και από το Νοσοκομείο "Παπανικολάου" (15 περίπου) κοινοποιούνταν κάθε τριάντα μέρες στον εργοδότη του προσφεύγοντος καθώς στον οργανισμό κοινωνικής του ασφάλειας προκειμένου ο προσφεύγων να μπορεί να τύχει αναρρωτικής άδειας. Ο προσφεύγων διαβεβαιώνει ότι λόγω της ασθένειας του και της φαρμακευτικής αγωγής που όφειλε να πάρει, αδυνατούσε να εργασθεί για 311 ημέρες.

8. Την 17η Ιανουαρίου 2012, ο προσφεύγων κατήγγειλε, επιπλέον, ενώπιον της Επιθεώρησης Εργασίας Μακεδονίας και Θράκης, τη παράλειψη της τράπεζας να δηλώσει

No Φ.092.22/8382

ότι η ασθένεια του οφείλεται στο εργασιακό του περιβάλλον (άρθρο 18 παράγραφος 4 του Νόμου 3850/2010).

9. Την 19η Ιανουαρίου 2012, ο γιατρός εργασίας της τράπεζας εξέτασε για πρώτη φορά τον προσφεύγοντα προκειμένου να εξακριβώσει εάν οι απουσίες από την εργασία του ήταν ή όχι δικαιολογημένες και συμπέρανε ότι τα πιστοποιητικά του Νοσοκομείου "Παπανικολάου" που βεβαιώνουν την αρρώστια έπρεπε να γίνουν δεκτά, ανεξάρτητα από το θέμα της χρηματοδότησης των αναρρωτικών αδειών από το ΙΚΑ.

2. Η καταγγελία παρενόχλησης που υπέβαλε ο προσφεύγων

10. Την 17η Ιανουαρίου 2012, ο προσφεύγων υπέβαλλε μήνυση για παρενόχληση ενώπιον του Περιφερειακού Κέντρου Πρόληψης Επαγγελματικού Κινδύνου Μακεδονίας Θράκης. Η καταγγελία στόχευε πέντε διευθύνοντες της ανωτέρω αναφερόμενης τράπεζας καθώς και τον γιατρό εργασίας της τράπεζας. Ο προσφεύγων διαβεβαίωνε ότι οι τελευταίοι ήταν υπεύθυνοι για την σοβαρή ψυχική του νόσο λόγω του στρες που του επέβαλλαν στην εργασία και της συμπεριφοράς τους απέναντι του, παράγοντες που είχαν ως αποτέλεσμα να προσβάλλουν τη τιμή και τη φήμη του και να καταστήσουν αφόρητο το εργασιακό του περιβάλλον. Διευκρίνιζε ότι η διεύθυνση της τράπεζας τον είχε μεταθέσει από υποκατάστημα σε υποκατάστημα και από τμήμα σε τμήμα, δεν του πλήρωνε το σύνολο των επιδομάτων στα οποία είχε δικαίωμα και τα έξοδα μετακίνησης του. Του ανέθετε καθήκοντα μη συμβατά με το βαθμό του, του έκανε άδικες και ταπεινωτικές εκτιμήσεις και τον κατηγορούσε για τις απουσίες του παρά το γεγονός ότι η τράπεζα ήταν ενημερωμένη για την ασθένεια.

11. Σε ένα έγγραφο που συντάχθηκε από μία ιδιωτική εταιρεία παροχής συμβουλών σε θέματα ασφάλειας και υγιεινής και εστάλη στη τράπεζα την 16η Φεβρουαρίου 2012, η εταιρεία υπογράμμιζε ότι ούτε ο γιατρός εργασίας της τράπεζας ούτε η ίδια η τράπεζα δεν ήταν υπεύθυνες για οποιαδήποτε παράλειψη. Διευκρίνιζε ότι οι ψυχικές νόσοι ακόμη και όταν συνδεόταν με αγχωτικές καταστάσεις στο χώρο εργασίας, δεν θεωρούνταν ως επαγγελματικές ούτε στη λίστα των ασθενειών του ΙΚΑ ούτε στη σύσταση 2003/670/EK και ότι ο χρόνιος χαρακτήρας μίας πάθησης δεν επέτρεπε να τη χαρακτηρίσουμε ως εργατικό ατύχημα διότι έλειπε η έκπληξη του συμβάντος που απαιτείται από το νόμο. Επεσήμανε ότι ο γιατρός εργασίας της τράπεζας είχε συστήσει μέτρα προστασίας της

No Φ.092.22/8382

υγείας του προσφεύγοντος λαμβάνοντας υπόψη την μη επαγγελματική φύση της ασθένειας..

12. Η τράπεζα, στις παρατηρήσεις της που έστειλε στην Επιθεώρηση Εργασίας την 17η Φεβρουαρίου 2012, επαναλάμβανε, ουσιαστικά, τα στοιχεία που αναφέρονται στο έγγραφο που συντάχθηκε από την ανωτέρω ιδιωτική εταιρεία παροχής συμβουλών, υπογράμμισε ότι η ψυχική νόσος δεν ήταν επαγγελματική αρρώστια, και επομένως, δεν ήταν υποχρεωμένη να κάνει τη δήλωση που προβλέπεται στο άρθρο 18 παράγραφος 4 του Νόμου 3850/2010.

13. Την 26η Μαρτίου 2012, η Επιθεώρηση Εργασίας έστειλε στην Εισαγγελία της Θεσσαλονίκης την έκθεση της που αφορούσε τη μήνυση του προσφεύγοντος. Η έκθεση διευκρίνιζε ότι ήταν ιδιαίτερα δύσκολο για την Επιθεώρηση Εργασίας να αποδείξει σχέση μεταξύ ψυχικής νόσου και των συνθηκών εργασίας σε ένα καθορισμένο χώρο, λαμβάνοντας υπόψη επίσης το γεγονός ότι αυτού του τύπου η ασθένεια δεν απεικονίζεται στο κατάλογο των επαγγελματικών ασθενειών που περιλαμβάνεται το άρθρο 40 του κανονισμού του Οργανισμού Κοινωνικής Ασφάλειας (ΙΚΑ). Η έκθεση επεσήμανε ότι κάποιες απαντήσεις της τράπεζας στερούνταν διευκρίνισης (κυρίως η διάρκεια κατά την οποία ο προσφεύγων καλείτο να εκτελέσει κάποια καθήκοντα τον Ιούλιο του 2011 και η ημερομηνία κατά την οποία ο γιατρός εργασίας είχε επισκεφθεί το υποκατάστημα του προσφεύγοντος) και ότι κάποια έγγραφα δεν απεικονίζονταν στο φάκελο (αντίγραφο του ιατρικού πιστοποιητικού του 2006 που δηλώνει τον προσφεύγοντα ικανό στην εργασία). Σημείωνε επίσης ότι η Επιθεώρηση Εργασίας δεν ήταν εξουσιοδοτημένη να πάρει ένορκες καταθέσεις και ότι ένα μεγάλο χρονικό διάστημα είχε παρέλθει από τα επίδικα γεγονότα. Συνιστούσε ότι η υπόθεση έπρεπε να ανατεθεί για γνωμοδότηση στην αρμόδια επιτροπή υγιεινής του Οργανισμού Κοινωνικής Ασφάλειας του προσφεύγοντος.

14. Στις 24 Μαρτίου 2012, ο προσφεύγων ξανάρχισε την εργασία του. Την 29η Μαΐου 2012, έστειλε στο Περιφερειακό Κέντρο Πρόληψης Επαγγελματικού Κινδύνου μία έκθεση στην οποία παραπονείτο για τη νέα του μετάθεση: Ένα γραφείο στο κλιμακοστάσιο, δίπλα από τον κάδο ανακύκλωσης, χωρίς στόχο εργασίας, χωρίς συναδέλφους, ούτε υπολογιστή, ούτε τηλέφωνο.

15. Κατόπιν αυτής της έκθεσης, στις 30 Αυγούστου 2012 η Επιθεώρηση Εργασίας επισκέφθηκε το υποκατάστημα στο οποίο είχε μετατεθεί ο προσφεύγων προκειμένου να

No Φ.092.22/8382

ελέγξει τη νέα του θέση εργασίας. Στη σημείωση επιθεώρησης της, κατέληγε ότι αυτή η θέση μπορούσε να θεωρηθεί ως ικανοποιητική.

16. Με απόφαση 677/13 της 19ης Αυγούστου 2013, ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών της Θεσσαλονίκης απέρριψε τη μήνυση της 17ης Ιανουαρίου 2012. Ο Εισαγγελέας υπογράμμισε ότι οι ψυχικές νόσοι δεν απεικονίζοντο στη λίστα των επαγγελματικών ασθενειών που καθορίζονται από το ΙΚΑ, έτσι ώστε η τράπεζα δεν ήταν υποχρεωμένη να δηλώσει την νόσο την οποία ο προσφεύγων είχε εκδηλώσει στις 15 Ιουλίου 2011. Επιπλέον, στις 30 Αυγούστου 2012, ο έλεγχος που πραγματοποίησε η Επιθεώρηση Εργασίας στο υποκατάστημα στο οποίο εργαζόταν ο προσφεύγων είχε αποδείξει ότι η νέα του θέση ήταν ικανοποιητική, ότι η τράπεζα είχε ακολουθήσει τις προηγούμενες από αυτή συστάσεις και ότι ο προσφεύγων είχε κηρυχθεί ικανός για εργασία. Ασκώντας το δικαίωμα της να διαχειρίζεται, η τράπεζα είχε προβεί στις διάφορες μεταθέσεις του προσφεύγοντος. Η τράπεζα είχε ενεργήσει στο πλαίσιο της νομοθεσίας της εργασίας και του εσωτερικού της κανονισμού και ανάλογα με τα συμφέροντα της υπηρεσίας. Οι επίδικες μεταθέσεις δεν ήταν καταχρηστικές και δεν είχε ασκηθεί καμία μορφή βίας εναντίον του προσφεύγοντος. Τέλος, ο Εισαγγελέας υπογράμμισε ότι ο προσφεύγων δεν είχε ασκήσει αγωγή εναντίον της τράπεζας ενώπιον των αστικών δικαστηρίων για να παραπονεθεί για δυσμενείς τροποποιήσεις που επιβλήθηκαν στην εργασία του.

17. Ο προσφεύγων άσκησε έφεση εναντίον αυτής της απόφασης ενώπιον του Εισαγγελέα Εφετών της Θεσσαλονίκης

18. Την 11η Νοεμβρίου 2013, ο τελευταίος απέρριψε την έφεση του προσφεύγοντα ως αβάσιμη. Επεσήμανε ότι οι καταθέσεις των μαρτύρων και τα στοιχεία του φακέλου δεν απεδείκνυναν ότι η ασθένεια του προσφεύγοντος είχε προκληθεί από τη παράνομη συμπεριφορά της διεύθυνσης της τράπεζας.

19. Πιο συγκεκριμένα, ο Εισαγγελέας επεσήμανε κυρίως τα ακόλουθα:

- Δεν υπήρχε επαγγελματική πίεση διότι η τράπεζα δεν απαιτούσε από τους εργαζόμενους της να πραγματοποιούν υπερωρίες και οι τριμηνιαίοι στόχοι που ορίζονται στους εργαζόμενους ήταν χαμηλότεροι από αυτούς του ανταγωνισμού.
- Η τράπεζα δεν είχε μειώσει αυθαίρετα τον μισθό του προσφεύγοντος κατά 300,00 Ευρώ, διότι η σύμβαση εργασίας του όριζε ότι ακόμη κι'αν επιδόματα καταβάλλονταν τακτικά, η τράπεζα μπορούσε να τα τροποποιήσει ή να θέσει μονομερώς τέλος.

No Φ.092.22/8382

- Οι μεταθέσεις του προσφεύγοντος έλαβαν χώρα στο πλαίσιο νόμιμης ανακατάταξης της τράπεζας, διότι ο εσωτερικός κανονισμός της τράπεζας προέβλεπε ρητά ότι δεν είχε το δικαίωμα να μεταθέσει τους εργαζόμενους της από τη μία θέση στην άλλη.
- Ο προσφεύγων είχε κληθεί να δώσει εξηγήσεις για τις σοβαρές παραβιάσεις του κανονισμού και των εγκυκλίων της τράπεζας μετά από ειδοποίηση της εσωτερικής επιθεώρησης αυτής, και στις 5 Ιανουαρίου 2012 είχε παραπεμφθεί ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου προκειμένου να αποφανθεί για την απόλυση του προσφεύγοντος για πράξεις για τις οποίες η τράπεζα είχε υποβάλλει μήνυση επίσης ενώπιον του Εισαγγελέα.
- Ο προσφεύγων δεν είχε απαντήσει σε κάποιες προσκλήσεις της τράπεζας προκειμένου να δώσει εξηγήσεις.
- Ο προσφεύγων είχε συνεχίσει να δυσχεραίνει την πειθαρχική διαδικασία στο σύνολο της παίρνοντας, συνέχεια, αναρρωτικές άδειες και απέχοντας από την εργασία του για περίοδο μεγαλύτερη των έξι μηνών, πράγμα το οποίο είχε ενθαρρύνει το ΙΚΑ να στείλει επιστολή στη τράπεζα ενημερώνοντας την ότι ο προσφεύγων είχε φθάσει στο τέλος των δικαιωμάτων.
- Ακόμη κι' αν ο προσφεύγων είχε δικαίωμα, δυνάμει των νόμιμων διατάξεων που ισχύουν και ανάλογα με την προϋπηρεσία του, μόνο σε τρεις μήνες αναρρωτικής άδειας το πολύ, η τράπεζα του είχε εγκρίνει αναρρωτικές άδειες διάρκειας έξι μηνών.
- Κατά την εν λόγω περίοδο, ο προσφεύγων δεν είχε εκμυστηρευθεί σε κανένα από τους συναδέλφους του ότι είχε προβλήματα υγείας που συνδέονται με την εργασία

3. Η διαδικασία απόλυσης του προσφεύγοντος

20. Την 11 Ιουνίου 2012, ο προσφεύγων, συμμορφούμενος σε μία πρόσκληση της τράπεζας, παρουσιάσθηκε ενώπιον του πειθαρχικού της συμβουλίου για να απαντήσει για κατηγορίες παράλειψης στα καθήκοντα της υπηρεσίας και κατάχρησης εμπιστοσύνης.

21. Στις 17 Σεπτεμβρίου 2012, ο προσφεύγων έλαβε την απόφαση του πειθαρχικού συμβουλίου με την οποία αποφάσιζε την απόλυση του χωρίς αποζημιώσεις.

22. Στις 14 Νοεμβρίου 2012, ο προσφεύγων προσέφυγε στο Πρωτοδικείο της Θεσσαλονίκης με αγωγή ακύρωσης της καταγγελίας της σύμβασης του εργασίας και σε αποζημίωση για ηθική βλάβη λόγω σωματικής βλάβης που προκύπτει από εργατικό ατύχημα. Με απόφαση 3377/2014, το Δικαστήριο απέρριψε τον προσφεύγοντα. Στις 14

No Φ.092.22/8382

Ιουνίου 2014, αυτός άσκησε έφεση εναντίον αυτής της δικαστικής απόφασης ενώπιον του Εφετείου Θεσσαλονίκης, της οποίας η ακρόαση ορίσθηκε στις 25 Μαΐου 2015. Την ημερομηνία αυτή, η ακρόαση αναβλήθηκε για τις 11 Απριλίου 2016.

B. Το κατάλληλο εσωτερικό δίκαιο και η πρακτική

23. Ο νόμος 3850/2010 που φέρει τον τίτλο "Κύρωση του Κώδικα Νόμων για την Υγεία και την Ασφάλεια των Εργαζόμενων" κωδικοποιεί όλη τη νομοθεσία επί του θέματος συμπεριλαμβάνοντας τα σχετικά άρθρα των είκοσι ελληνικών νόμων που υιοθετήθηκαν μεταξύ 1985 και 2009.

24. Το άρθρο 18 παράγραφος 4 του Νόμου 3850/2010 ορίζει:

"Ο ιατρός εργασίας αναγγέλλει μέσω της επιχείρησης στην Επιθεώρηση Εργασίας ασθένειες των εργαζομένων που οφείλονται στην εργασία."

25. Ο νόμος 3996/2011 που φέρει τον τίτλο "Αναμόρφωση του Σώματος Επιθεωρητών Εργασίας, ρυθμίσεις θεμάτων Κοινωνικής Ασφάλισης και άλλες διατάξεις" θέσπισε το σώμα των επιθεωρητών εργασίας των οποίων ο κύριος ρόλος συνίσταται στην επίβλεψη και στον έλεγχο της εφαρμογής των διατάξεων της εργατικής νομοθεσίας.

26. Ένα προεδρικό διάταγμα με αριθμό 41/2012 που φέρει τον τίτλο "Εθνικός Κατάλογος Επαγγελματικών Ασθενειών" (δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως στις 19 Απριλίου 2012), ενσωματώνει στην ελληνική νομοθεσία τον ευρωπαϊκό κατάλογο των επαγγελματικών ασθενειών σύμφωνα με αυτό που διευκρινίσθηκε στη σύσταση 2003/670/ΕΚ της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, από τις 19 Σεπτεμβρίου 2003. Ο εν λόγω κατάλογος αποτελεί τη βάση για τη δήλωση, την αναγνώριση και τη καταχώρηση των επαγγελματικών ασθενειών.

27. Στη συνέχεια και μετά από διαβούλευση με τους κοινωνικούς εταίρους, αλλά μία ημερομηνία η οποία δεν ορίσθηκε ακόμη, μία επιτροπή του Υπουργείου Εργασίας, λαμβάνοντας υπόψη τις ασθένειες που είναι αναγνωρισμένες ως επαγγελματικές από τη σύσταση 2003/670/ΕΚ της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, από τη διεθνή σύσταση 194 του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας (κατάλογο των επαγγελματικών ασθενειών ο οποίος αναθεωρήθηκε το 2010), το κατάλογο των επαγγελματικών ασθενειών που σύνταξε το ΙΚΑ και το προεδρικό διάταγμα 41/2012, κατήρτισε ένα κατάλογο ο οποίος θα αναφέρει τα αναγκαία κριτήρια ώστε μία ασθένεια να αναγνωρισθεί ως επαγγελματική και επί των οποίων μία αίτηση αποζημίωσης θα μπορεί να βασισθεί. Η προαναφερόμενη διεθνής

No Φ.092.22/8382

σύσταση 194 προβλέπει τις ψυχικές ασθένειες μεταξύ των επαγγελματικών ασθενειών (παράρτημα, σημείο 2.4.2.).

28. Με τους νόμους 3304/2005, 3769/2009 και 4097/2012, η Ελλάδα μετέφερε στο εθνικό δίκαιο τις οδηγίες 2006/54/EK, 2000/78/EK και 2004/113/EK που απαγορεύουν την διάκριση και τη σεξουαλική και ηθική παρενόχληση στο χώρο εργασίας. Επιπλέον, το άρθρο 2 του νόμου 3896/2010 ορίζει την παρενόχληση ως η κατάσταση στην οποία μία μη επιθυμητή συμπεριφορά και η οποία συνδέεται με το φύλο ενός ατόμου επέρχεται έχοντας ως αντικείμενο ή ως συνέπεια να προσβάλει την αξιοπρέπεια ενός ατόμου και να δημιουργήσει ένα περιβάλλον εκφοβιστικό, εχθρικό, εξευτελιστικό, ταπεινωτικό ή προσβλητικό. Τέλος, το άρθρο 26 του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη (αναθεωρημένος το 1996 και υπογράφηκε από την Ελλάδα στις 3 Μαΐου 1996) προβλέπει ότι προκειμένου να εξασφαλισθεί η πραγματική άσκηση του δικαιώματος, σε όλους τους εργαζόμενους, στη προστασία της αξιοπρέπειας τους στην εργασία, οι Συμβαλλόμενοι δεσμεύονται να προωθήσουν την ευαισθητοποίηση, την ενημέρωση και τη πρόληψη σε θέματα καταδικαστέων ή σαφώς εχθρικών και επιθετικών πράξεων που στρέφονται, επανειλημμένα, εναντίον κάθε εργαζόμενου στο χώρο εργασίας ή σε σχέση με την εργασία και να πάρουν κάθε κατάλληλο μέτρο για την προστασία των εργαζομένων ενάντια σε τέτοιες συμπεριφορές.

29. Σύμφωνα με το άρθρο 14 του Προεδρικού Διατάγματος 17/1991, ο εργαζόμενος μπορεί να απευθυνθεί εναλλακτικά είτε στο γιατρό εργασίας είτε στην αρμόδια οντότητα του Εθνικού Συστήματος Υγείας, είτε στον Οργανισμό της Κοινωνικής του Ασφάλειας, εάν ένα πρόβλημα υγείας συνδέεται με το εργασιακό περιβάλλον, ενημερώνουν την Επιθεώρηση Εργασίας ή τον γιατρό εργασίας της επιχείρησης.

30. Το άρθρο 663 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας προβλέπει:

" Κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 664 έως 676 δικάζονται:

1. Οι διαφορές από παροχή εξαρτημένης εργασίας ή και από οποιαδήποτε άλλη αιτία με αφορμή την παροχή της εργασίας αυτής μεταξύ των εργαζομένων (...) και των εργοδοτών (...)."

31. Τα άρθρα 663 και επόμενα του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας ορίζουν την διαδικασία που εφαρμόζεται στις ένδικες διαφορές του εργατικού δικαίου. Η διαδικασία εφαρμόζεται είτε η σύμβαση είναι έγκυρη ή όχι, είτε ο εργοδότης είναι ένας ιδιώτης ή το Κράτος, ένα νομικό πρόσωπο δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, είτε ο εργαζόμενος συνδέεται με την

No Φ.092.22/8382

εργασία ή έχει απολυθεί. Εφαρμόζεται επίσης στις αποζημιώσεις που οφείλονται με την ευκαιρία μίας αξιόποινης πράξης που διαπράχθηκε στο πλαίσιο μίας σχέσης εργασίας.

32. Το άρθρο 7 του νόμου 2112/1920 και η νομολογία των δικαστηρίων σχετικά με το άρθρο αυτό, προβλέπουν ότι υπάρχει μονομερής τροποποίηση των συνθηκών εργασίας από τον εργοδότη σε βάρος του εργαζόμενου, όταν αυτή η τροποποίηση πραγματοποιείται κατά παράβαση της σύμβασης εργασίας ή του νόμου ή με κατάχρηση των εργοδοτικών δικαιωμάτων και προκαλεί στον εργαζόμενο άμεση ή έμμεση υλική ή ηθική βλάβη.

ΑΙΤΙΑΣΗ

33. Επικαλούμενος τα άρθρα 2 και 3 της Σύμβασης, οι προσφεύγων παραπονιέται για παραβίαση της υποχρέωσης του εναγόμενου Κράτους να προστατεύσει τους εργαζόμενους, όπως αυτόν, ενάντια στον κίνδυνο ασθενειών που προκαλούνται στην εργασία.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

34. Επικαλούμενος τα άρθρα 2 και 3 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονιέται ότι ο Εισαγγελέας Εφετών της Θεσσαλονίκης απέρριψε τη προσφυγή του χωρίς να εξετάσει τις αιτιάσεις του σχετικά με τα δύο ακόλουθα γεγονότα: Ο κανονισμός του ΙΚΑ δεν συμπεριλαμβάνει τις ψυχικές ασθένειες στη λίστα των επαγγελματικών ασθενειών και η απουσία δήλωσης αυτής της ασθένειας στην Επιθεώρηση Εργασίας όπως το προέβλεπε το άρθρο 18 του Νόμου 3850/2010.

35. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι, υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης, και λαμβάνοντας υπόψη την προαναφερόμενη αιτίαση, τα άρθρα της Σύμβασης που επικαλείται ο προσφεύγων δεν είναι σχετικά, η κατάσταση που καταγγέλλει ο προσφεύγων δεν εμπίπτει σε κανένα από τα άρθρα αυτά. Πιο συγκεκριμένα, σχετικά με το άρθρο 3, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι για να εμπίπτει στο άρθρο 3, ένα ελάχιστο επίπεδο σοβαρότητας πρέπει να επιτευχθεί με κακή μεταχείριση. Η εκτίμηση αυτού του ελάχιστου επιπέδου σοβαρότητας εξαρτάται από το σύνολο των δεδομένων της υπόθεσης και κυρίως από την διάρκεια της μεταχείρισης, από τις σωματικές και/ή τις ψυχικές της συνέπειες καθώς και, μερικές φορές, από την ηλικία και τη κατάσταση της υγείας του θύματος (Léger κ. Γαλλίας, αρ. 19324/02, παράγραφος 89, 11 Απριλίου 2006, και Κανκαρής κ. Κύπρου (GC), ΑΡ. 21906/04, παράγραφος 95, ΕΔΔΑ 2008). Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η μεταχείριση της

No Φ.092.22/8382

οποίας ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπήρξε το αντικείμενο, δεν υπερέβη το όριο της σοβαρότητας που απαιτεί το άρθρο 3 για να χαρακτηριστεί ως απάνθρωπη ή ταπεινωτική.

36. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ωστόσο, ότι η νομολογία του δεν αποκλείει το ενδεχόμενο, μία συμπεριφορά η οποία δεν επιτυγχάνει ένα επαρκές επίπεδο σοβαρότητας για να μπορεί να υπεισέλθει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 3, μπορεί, ωστόσο, να προσβάλλει το δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής ζωής που εγγυάται το άρθρο 8 όταν προκαλεί, επαρκώς, δυσμενείς επιπτώσεις στην σωματική ή ηθική ακεραιότητα του ενδιαφερόμενου (Bensaid κ. Ηνωμένου Βασιλείου, αρ. 44599/98, παράγραφος 47, ΕΔΔΑ 2001-I, και Dolence κ. Κροατίας, αρ. 25282/06, παράγραφος 128, 26 Νοεμβρίου 2009).

37. Δάσκαλος του νομικού χαρακτηρισμού των γεγονότων της υπόθεσης, το Δικαστήριο εκτιμά ενδεδειγμένο να εξετάσει την αιτίαση που εγείρει ο προσφεύγων υπό το πρίσμα του άρθρου 8 της Σύμβασης που έχει ως ακολούθως:

" 1. Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής και οικογενειακής του ζωής, της κατοικίας του και της αλληλογραφίας του.
2. Κατά την ενάσκηση αυτού του δικαιώματος δεν επιτρέπεται παρέμβαση δημόσιας αρχής, παρά μόνον εφόσον είναι σύμφωνη με το νόμο και είναι αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία για λόγους εθνικής ασφάλειας, δημόσιας ασφάλειας ή οικονομικής ευημερίας της χώρας, για την αποτροπή των εκτροπών ή του εγκλήματος, για την προστασία της υγείας ή των ηθών, ή για την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών των άλλων."

α. Η θέση των διαδίκων

38. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει, εκ των προτέρων, ότι το Ελληνικό Κράτος υιοθέτησε, μέσω του νόμου 3850/2010, μία σειρά από νομοθετικά μέτρα στον τομέα της υγιεινής και της ασφάλειας (λαμβάνοντας υπόψη κυρίως τη νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης) με σκοπό τη πρόληψη των επαγγελματικών ασθενειών και των εργατικών ατυχημάτων και τη προστασία της υγείας των εργαζόμενων. Υπογραμμίζει επίσης ότι το προεδρικό διάταγμα 41/2012 στηρίζεται σε ευρωπαϊκά και διεθνή κείμενα, συγκεκριμένα στη σύσταση 2003/670/EK της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, τα οποία δεν είναι δεσμευτικά και τα οποία δεν συμπεριλαμβάνουν τις ψυχικές νόσους στις επαγγελματικές ασθένειες. Εάν το Κράτος έχει την υποχρέωση να λάβει μέτρα για την προστασία της υγείας των εργαζομένων, δεν

No Φ.092.22/8382

έχει την υποχρέωση να υιοθετήσει ειδική διάταξη και να δημιουργήσει, σε θέματα ψυχικών νόσων, δικαιώματα εννόμου προστασίας των οποίων η παραβίαση θα επέφερε την ευθύνη του Κράτους.

39. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι εάν η τράπεζα δεν δήλωσε την ασθένεια του προσφεύγοντος σύμφωνα με το άρθρο 18 του νόμου 3850/2010 και δεν ακολούθησε τη διαδικασία που ορίζει αυτός ο νόμος, είναι διότι η ασθένεια του δεν διαπιστώθηκε κατά την διάρκεια της εργασίας του και ότι η κατάρρευση του μπροστά στο υποκατάστημα ήταν τυχαία και δεν συνδέεται με τις συνθήκες εργασίας του.

40. Η Κυβέρνηση διαβεβαιώνει ότι ο γιατρός εργασίας της τράπεζας δεν επεσήμανε ποτέ συνθήκες εργασίας ικανές να δημιουργήσουν κινδύνους για την υγεία των εργαζομένων, και του προσφεύγοντος ιδιαίτερα. Ούτε η επιτροπή υγιεινής και ασφάλειας των εργαζομένων της τράπεζας δεν επεσήμανε την ύπαρξη ενός τέτοιου κινδύνου και ζήτησε έλεγχο, κυρίως κατόπιν της αλλαγής της θέσης του προσφεύγοντος.

41. Η Κυβέρνηση διαβεβαιώνει ότι το γεγονός ότι οι ψυχικές νόσοι δεν απεικονίζονται μεταξύ των επαγγελματικών ασθενειών ακόμη κι'αν οι εισαγγελείς που εξέτασαν τη μήνυση του προσφεύγοντος το έλαβαν υπόψη, δεν είχε αξιοσημείωτη επίπτωση στην εκτίμηση τους. Στη περίπτωση που γίνει δεκτό το γεγονός ότι, οι ψυχικές νόσοι δεν συμπεριλαμβάνονται στις επαγγελματικές ασθένειες, αποτελεί παράλειψη του Έλληνα Νομοθέτη να νομοθετήσει, αυτό δεν αποτελεί παράνομη πράξη που να δημιουργεί στο Κράτος υποχρέωση αποζημίωσης.

42. Τέλος, η Κυβέρνηση διαβεβαιώνει ότι ο προσφεύγων είχε τη δυνατότητα να ασκήσει αγωγή σχετική με τις ένδικες διαφορές της εργασίας (με βάση τα άρθρα 663 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας και 7 του Νόμου 2112/1920) εάν έκρινε ότι υπήρξε δυσμενής τροποποίηση των συνθηκών εργασίας του, εκ μέρους της τράπεζας.

43. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι την ημερομηνία της εκδήλωσης της ασθένειας του, δεν υπήρχε στην Ελλάδα καμία νομοθετική πρόβλεψη για τις ψυχικές νόσοι επαγγελματικής προέλευσης. Ο Έλληνας Νομοθέτης δεν είχε ακόμη υιοθετήσει το διάταγμα 41/2012 για να ενσωματώσει τη σύσταση 2003/670/EK. Επιπλέον, η επιτροπή του Υπουργείου Εργασίας δεν είχε ακόμη αρχίσει τις εργασίες της για να συντάξει το κατάλογο των επαγγελματικών ασθενειών εμπνεόμενη κυρίως από τη διεθνή σύσταση 194 του Διεθνή Οργανισμού Εργασίας ο οποίος συμπεριλαμβάνει τις ψυχικές διαταραχές και τις διαταραχές συμπεριφοράς. Η σύσταση 2003/670/EK δεν είναι το μόνο κοινοτικό

No Φ.092.22/8382

κείμενο επί του θέματος. Πολλές οδηγίες (κυρίως 2010/41/EK και 2006/45/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 7ης Ιουλίου 2010 και της 5ης Ιουλίου 2006, και 2004/113/EK του Συμβουλίου της 13ης Δεκεμβρίου 2003) απαγορεύουν κάθε παρενόχληση ή διάκριση που να στοχεύει να προσβάλλει την αξιοπρέπεια του προσώπου και να δημιουργήσει ένα περιβάλλον εκφοβιστικό, επιθετικό, εχθρικό ή ταπεινωτικό.

44. Τα νομοθετικά μέτρα που επικαλείται η Κυβέρνηση δεν αποτελούν επαρκή προστασία ελλείψει πρόβλεψης συγκεκριμένων κυρώσεων, αστικών, διοικητικών ή ποινικών, σε περίπτωση που αυτή η προστασία δεν εφαρμόζετο κατόπιν της επιβεβαίωσης του γιατρού εργασίας για τις συνθήκες εργασίας.

45. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι η τράπεζα ήταν ενημερωμένη για τα προβλήματα της υγείας του ήδη από τις 18 Ιουλίου 2011, πρώτα με το κείμενο της διαμαρτυρίας του και στη συνέχεια από τα συμπεράσματα του γιατρού της τράπεζας καθώς και από τα δέκα πέντε πιστοποιητικά που εκδόθηκαν από τις υπηρεσίες του Εθνικού Συστήματος Υγείας.

B. Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

46. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι εάν το άρθρο 8 έχει ουσιαστικά ως αντικείμενο να προφυλάξει το άτομο ενάντια στις αυθαίρετες παρεμβάσεις των δημοσίων υπηρεσιών, δεν αρκείται να επιβάλλει στο Κράτος να απέχει από παρόμοιες παρεμβάσεις: Στην αρνητική αυτή δέσμευση μπορούν να προστεθούν θετικές υποχρεώσεις συναφείς με πραγματικό σεβασμό της ιδιωτικής ή οικογενειακής ζωής. Μπορούν να συνεπάγονται την υιοθέτηση μέτρων που στοχεύουν στο σεβασμό της ιδιωτικής ζωής μέχρι τις σχέσεις των ατόμων μεταξύ τους. Το όριο μεταξύ των θετικών και αρνητικών υποχρεώσεων του Κράτους, σύμφωνα με το άρθρο 8, δεν έχει ωστόσο ακριβή ορισμό. Οι αρχές που εφαρμόζονται είναι ωστόσο συγκρίσιμες. Για να προσδιορίσουμε εάν μία τέτοια υποχρέωση υπάρχει, πρέπει να ληφθεί υπόψη για τη δίκαιη ισορροπία το γενικό συμφέρον και τα συμφέροντα του ατόμου. Ομοίως, στις δύο περιπτώσεις, το Κράτος τυγχάνει ενός κάποιου περιθωρίου αξιολόγησης (Odièvre κ. Γαλλίας (GC), αρ. 42326/98, παράγραφος 40, ΕΔΔΑ 2003-III και Dickson κ. Ηνωμένου Βασιλείου (GC), αρ. 44362/04, παράγραφος 70, ΕΔΔΑ 2007-V).

47. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων παραπονιέται, στη πραγματικότητα, όχι για τη δράση, αλλά για την αδράνεια του Κράτους να πάρει αναγκαία μέτρα για να συμπεριλάβει τις ψυχικές ασθένειες που αναπτύσσονται στο χώρο εργασίας μεταξύ των

No Φ.092.22/8382

επαγγελματιών ασθενειών παραβαίνοντας έτσι την υποχρέωση του να εξασφαλίσει προστασία ενάντια τις δυσμενείς συνέπειες κατά της σωματικής και ψυχικής του ακεραιότητας (παράγραφος 43 ανωτέρω). Το Δικαστήριο παραδέχεται ότι η αδράνεια του νομοθέτη μπορεί μερικές φορές να δεσμεύει την υποχρέωση του Κράτους στη περίπτωση που το Σύνταγμα, το κοινοτικό δίκαιο ή κάποιες διεθνείς συμβάσεις που επικυρώθηκαν από την Ελλάδα, προβλέπουν την υποχρεωτική άσκηση της νομοθετικής λειτουργίας σε κάποιους τομείς.

48. Το Δικαστήριο σημειώνει, εκ των προτέρων, ότι ο νόμος 3850/2010 που φέρει τον τίτλο "Κύρωση του Κώδικα Νόμων για την Υγεία και την Ασφάλεια των Εργαζομένων" κωδικοποίησε όλη την Ελληνική Νομοθεσία επί του θέματος. Με τους νόμους 3304/2005, 3769/2009, 3896/2010 και 4097/2012, η Ελλάδα μετέφερε στο εθνικό δίκαιο τις οδηγίες 2006/54/EK, 2000/78/EK και 2004/113/EK οι οποίες απαγορεύουν τη διάκριση και την σεξουαλική και ηθική παρενόχληση στο χώρο εργασίας. Το άρθρο 26 του αναθεωρημένου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη καλεί τους Συμβαλλόμενους, εκ των οποίων την Ελλάδα, να προωθήσουν την ευαισθητοποίηση, την ενημέρωση και τη πρόληψη σε θέματα καταδικαστέων ή σαφώς εχθρικών και επιθετικών πράξεων που στρέφονται, επανειλημμένα, εναντίον κάθε εργαζόμενου στο χώρο εργασίας ή σε σχέση με την εργασία και να πάρουν κάθε κατάλληλο μέτρο για την προστασία των εργαζομένων ενάντια σε τέτοιες συμπεριφορές. Ένα προεδρικό διάταγμα 41/2012 που φέρει τον τίτλο "Εθνικός Κατάλογος Επαγγελματιών Ασθενειών" (δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως στις 19 Απριλίου 2012) ενσωμάτωσε στην Ελληνική Νομοθεσία τον Ευρωπαϊκό Κατάλογο Επαγγελματιών Ασθενειών σύμφωνα με αυτό του διευκρινίζεται στη σύσταση 2003/67/EK της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Επομένως, οι ψυχικές νόσοι δεν συμπεριλαμβάνονται στη σύσταση αυτή.

49. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η παρούσα υπόθεση θέτει το θέμα κενού στην εσωτερική έννομη τάξη και κυρίως στη νομοθεσία της εργασίας: Αυτή της αναγνώρισης των ψυχικών νόσων που αναπτύσσονται στο πλαίσιο της εργασίας μεταξύ των επαγγελματιών ασθενειών. Αυτό το κενό υπογραμμίστηκε από την Επιθεώρηση Εργασίας και από τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών, αλλά δεν το έλαβαν υπόψη οι δύο εισαγγελείς οι οποίοι απέρριψαν τη μήνυση διότι δεν κλήθηκαν για να αποφανθούν για τη κακή συμπεριφορά ή μη των ηγετικών στελεχών της τράπεζας που είναι το αντικείμενο της μήνυσης.

No Φ.092.22/8382

50. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι δεν έχει καθόλου ως έργο να υποκαταστήσει τις αρμόδιες αρχές για να καθορίσει ποιες είναι οι ασθένειες οι οποίες έπρεπε να περιλαμβάνονται στο κατάλογο των επαγγελματικών ασθενειών, αλλά να εξετάσει υπό το πρίσμα της Σύμβασης τοις αποφάσεις που οι δικαστικές αρχές εξέδωσαν στη περίπτωση αυτή στην άσκηση των

51. Στη περίπτωση αυτή, το Δικαστήριο σημειώνει ότι στις 16 Ιουλίου 2011, την επομένη της μεταφοράς του από το χώρο εργασίας στο Νοσοκομείο "Παπανικολάου", οι γιατροί του Νοσοκομείου που εξέτασαν τον προσφεύγοντα, διέγνωσαν ότι υπέφερε "από σοβαρή κατάθλιψη που οφείλεται σε παράγοντες που συνδέονται με την εργασία του". Επισημαίνει ότι ο προσφεύγων παραπονείται ότι η τράπεζα η οποία ήταν ενημερωμένη για την ασθένεια του και τη προέλευση της, δεν έκανε δήλωση όπως προβλέπεται στο άρθρο 18 του Νόμου 3850/2010.

52. Κατά τη γνώμη του Δικαστηρίου, μία τέτοια δήλωση δεν θα είχε συνέπεια, οι ψυχικές νόσοι δεν ήταν αναγνωρισμένες ως επαγγελματικές ασθένειες στην ελληνική έννομη τάξη. Μένει να δούμε εάν αυτή η περίπτωση στέρησε από τον προσφεύγοντα- ο οποίος ισχυρίζεται ότι αναπτύχθηκε αυτή η ασθένεια αρχής γινομένης από τον Ιανουάριο του 2010 λόγω της παρενόχλησης που υφίστατο εκ μέρους της διεύθυνσης της τράπεζας- από τη προστασία ενάντια στο κίνδυνο μίας ψυχικής νόσου που προκαλείται στην εργασία, όπως το υποστηρίζει. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων, εκτός από τις ενέργειες στην Επιθεώρηση Εργασίας, χρησιμοποίησε ένδικο μέσον που του πρόσφερε η ελληνική έννομη τάξη: Υπέβαλλε μήνυση για παρενόχληση ενώπιον του Περιφερειακού Κέντρου Πρόληψης Επαγγελματικών Κινδύνων Μακεδονίας και Θράκης εναντίον πέντε ηγετικών στελεχών της τράπεζας καθώς και του γιατρού εργασίας της τράπεζας. Διαβεβαίωνε ότι οι τελευταίοι ήταν υπεύθυνοι για τη σοβαρή του ψυχική νόσο λόγω του στρες που του επέβαλαν στην εργασία και τη συμπεριφορά τους απέναντι του, παράγοντες οι οποίοι είχαν ως αποτέλεσμα να προσβληθεί η τιμή και η φήμη του και να του καταστήσουν αφόρητο το επαγγελματικό του περιβάλλον.

53. Στο πλαίσιο αυτής της μήνυσης, η Επιθεώρηση Εργασίας σύνταξε μία έκθεση στην οποία ανέφερε ότι ήταν ιδιαίτερα δύσκολο για την Επιθεώρηση Εργασίας να αποδείξει σχέση μεταξύ ψυχικής νόσου και των συνθηκών εργασίας σε ένα καθορισμένο χώρο. Επιπλέον, οι δύο εισαγγελείς που εξέτασαν τη μήνυση του προσφεύγοντος κατέληξαν ότι η τράπεζα δεν είχε διαπράξει λάθος ή παραβίαση απέναντι του. Ο εισαγγελέας

No Φ.092.22/8382

πλημμελειοδικών διαπίστωσε αρχικά ότι η τράπεζα είχε ενεργήσει στο πλαίσιο της νομοθεσίας της εργασίας και του εσωτερικού της κανονισμού και ανάλογα με τα συμφέροντα της υπηρεσίας.

54. Αποφαίνοντας επί της έφεσης του προσφεύγοντος, ο εισαγγελέας εφετών εκτίμησε ότι τα στοιχεία του φακέλου δεν αποδεικνύουν ότι η ασθένεια του προσφεύγοντος είχε προκληθεί από την παράνομη συμπεριφορά της διεύθυνσης της τράπεζας. Επεσήμανε επίσης ότι ο προσφεύγων είχε κληθεί να δώσει εξηγήσεις για τις σοβαρές παραβιάσεις του κανονισμού και των εγκυκλίων της τράπεζας μετά από ειδοποίηση της εσωτερικής επιθεώρησης αυτής, και είχε παραπεμφθεί ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου και μάλιστα αν και, δυνάμει των νόμιμων διατάξεων που ισχύουν και ανάλογα με τη προϋπηρεσία του, είχε δικαίωμα σε τρεις μήνες αναρρωτικών αδειών το πολύ, η τράπεζα του είχε εγκρίνει αναρρωτικές άδειες διάρκειας έξι μηνών.

55. Το Δικαστήριο επισημαίνει άλλωστε ακόμη κι'αν αυτό δεν έχει άμεση σχέση με την αιτίαση για την αδράνεια του Έλληνα Νομοθέτη να νομοθετεί, ότι η προσφεύγων προσέφυγε, στη συνέχεια, στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης με αγωγή ακύρωσης της καταγγελίας της σύμβασης εργασίας του και αποζημίωσης για ηθική βλάβη λόγω σωματικής βλάβης που προκύπτει από εργατικό ατύχημα. Ωστόσο, αυτή η διαδικασία εκκρεμεί ακόμη ενώπιον του Εφετείου της Θεσσαλονίκης.

56. Παρά την έλλειψη ενσωμάτωσης των ψυχικών νόσων στο κατάλογο των επαγγελματικών ασθενειών από τον Έλληνα Νομοθέτη, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων είχε μέσα για να διαμαρτυρηθεί για την επιδείνωση της ψυχικής του κατάστασης στο χώρο εργασίας του και να λάβει, ενδεχομένως, αποζημίωση για ηθική βλάβη, μέσα τα οποία χρησιμοποίησε στη συνέχεια.

57. Το Δικαστήριο καταλήγει λοιπόν ότι οι Ελληνικές Αρχές δεν απέτυχαν να προστατεύσουν την φυσική και ηθική ακεραιότητα του προσφεύγοντος, και επομένως, να του εγγυηθούν τον σεβασμό της ιδιωτικής του ζωής στην οποία έχει δικαίωμα δυνάμει της Σύμβασης.

58. Προκύπτει ότι πρέπει να απορριφθεί η προσφυγή ως προφανώς αβάσιμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35, παράγραφοι 3 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο αποφασίζει, ομόφωνα,

Κηρύσσει τη προσφυγή απαράδεκτη.

No Φ.092.22/8382

Συνετάγη στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε γραπτώς στις 10 Δεκεμβρίου 2015.

<i>André Wampach</i> <i>Αναπληρωτής Γραμματέας</i> <i>Υπογραφή</i>	<i>Mirjana Lazarova Trajkovska</i> <i>Πρόεδρος</i> <i>Υπογραφή</i>
--	--

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο γαλλικό υπηρεσιακό έγγραφο.

Αθήνα, 12-02-2016

Η μεταφράστρια Γ. ΠΑΛΛΑ